

O reformațiune a faptelor?

9 iulie 2005

Gili Cârstea

Pentru cei care nu știu cine este Rick Warren și faimoasa lui Saddleback Valley Community Church, este suficient să spunem că tehnicile lui de creștere a bisericii au vrăjit chiar și pe administratorii bisericii rămășiței, care au trimis sute de pastori la cursurile lui. Cărțile lui, *The Purpose Driven Church* și *The Purpose Driven Life*, publicate în 23 de milioane de exemplare, sunt studiate cu zel în comunitățile noastre din Statele Unite, iar cei mai mulți membri le găsesc folositoare pentru creșterea bisericii și ducerea evangheliei până la marginile pământului.

Rick Warren folosește tehnici de management și exerciții spirituale pentru atragerea necredincioșilor în biserici, oricare ar fi acestea, și în același timp împinge bisericile în lume, în treburile și afacerile ei, oricare pot fi acestea. El vede o nouă spiritualitate măturând peisajul religios american, capabilă să schimbe societatea și să aducă pace și înțelegere între națiuni. Filozofia lui este cel mai bine reflectată în afirmația pe care a făcut-o recent, că omenirea este gata să fie binecuvântată de a doua reformațiune. El spune: "Prima (reformațiune) a fost despre credință. Aceasta va fi despre fapte." Ideea este că implicarea credincioșilor în treburile lumii va produce o răsturnare de situație la fel de spectaculoasă ca reformațiunea lui Martin Luther.

Nu este prima oară în istoria bisericii când savanții noștri se lasă amăgiți de succesul altor biserici sau de vânturi contemporane de spiritualitate. Cine citește literatura Rick Warren și predicile sau articolele celor mai mulți pastori adventiști este uimit să constate similarități uluitoare acolo unde credeam că vom descoperi deosebiri marcante. Chiar strategia oficială a bisericii pare croită după visurile acestor apostoli neo-creștini. Cele trei imperative ale bisericii nu mai sunt, așa cum speră încă unii membri, cele trei solii îngerești din Apocalips 14. Ele au devenit acum ceea ce strategii de la Conferința Generală numesc "un curs nou," definit a fi "Creștere, Calitatea Vieții, Unitate." Adică, biserica se orientează spre creșterea numărului de membri, spre o viață mai bună în această lume și o cât mai strânsă unire în jurul noilor idealuri.

Ceea ce doresc să spun este că biserica mondială se orientează spre o cât mai largă implicare a membrilor în treburile acestei lumi, deși Hristos a spus bisericii că Împărăția Lui

nu este din lumea aceasta. Ni se spune că principiile de viață adventiste vor avea un asemenea impact asupra lumii încât calitatea vieții se va ameliora simțitor dacă vom deveni mai activi în societate. Această fantezie a legănat speranțele tuturor împăraților lui Israel, dar s-a dovedit cât se poate de păguboasă. Lumea aceasta nu poate fi schimbată în bine. Nelegiuirea nu poate fi convertită. O societate care sfidează legea lui Dumnezeu nu poate înflori, iar evenimentele contemporane sunt cât se poate de elocvente în această privință.

Nu, a doua reformațiune nu va fi despre fapte, așa cum visează Rick Warren și discipolii lui, printre care mulți teologi adventiști. Ea va fi tot despre credință, o credință diferită, este adevărat, de cea care se propovăduiește acum peste granițele denominaționale ale creștinismului apostaziat. Va fi o reformațiune despre credința lui Isus.

Reformațiunea lui Luther a fost produsă de o nouă viziune asupra credinței mântuitoare, generată de simpla formulă a Scripturii că “cel neprihănit va trăi prin credință.” Dar ea a afectat decisiv credința și viața oamenilor, eliberând omenirea din lanțurile evului întunecat. O societate feudală bazată pe fapte mântuitoare a văzut lumina renașterii doar pentru că un călugăr credincios și-a întors privirile de la teologia prelaților la învățătura Scripturii.

Vizionarii celei de-a doua reformațiuni vor să ducă omenirea înapoi la societatea feudală a evului mediu, la religia cardinalilor și la misticismul evului întunecat, de data aceasta cu față umană, informatizat și interconectat.

Va fi o a doua reformațiune, dar ea va fi generată tot de o nouă credință, credința lui Isus despre împărăția lui Dumnezeu, despre caracterul Lui și despre o lume a neprihănirii pe un nou pământ și nicidecum pe acesta vechi.

Hristos credea că neprihănirea și toate faptele Lui se datorează locuirii Tatălui în inima Sa. El știa că este un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, și încuraja pe oameni să deschidă inima în fața dorinței Duhului Sfânt de a intra acolo. Aceasta este singura cale consacrată spre desăvârșirea creștină. Credința aceasta va declanșa a doua reformațiune, dar ea nu va crea o societate mai prosperă pe această planetă, ci va pregăti un popor pentru nunta Mielului. Mireasa lui Hristos va găsi în credința Lui puterea să se rupă de imperiul nelegiuirii și să pășească direct în slava lui Dumnezeu – caracterul Său, Legea.

Pentru un asemenea scop a fost ridicat la existență acest popor, și vai nouă dacă vom rata misiunea glorioasă pentru o iluzorie și neputincioasă “reformațiune” a faptelor, al cărei unic merit ar putea fi că prelungește cu câteva clipe împărăția lui Satana pe acest teritoriu ostil lui Dumnezeu.